

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára

Felolós szerkesztő:

Laptulajdonos és kiadó:

Kéziratokat nem adunk vissza.

OSZESZLY M. VICTOR.

BALKANYI ERNŐ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkanyi Erno könyvkereskedésében Alsólendvában.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyitlter sorá egy korona.

Az iskolák államosítása.

Irta: KOZMA IMRE tanító.

Minden becsületes lelki magyar hazafinak leghöbbs óhajlata erőssé, hatalmassá tenni a magyar fajt, a magyar hazát. E cél elérése érdekében fel kell használni minden eszközt azoknak, akik nemcsak beszélni, de tenni is akarnak a hazáért valámít.

Nincs szándékomban politizálni, de ahogy fejtegetéseimet világossá tegyem, néhány politikai vonatkozásal is kell vennem.

A magyar nemzetnek oly szerencsétlen helyzete van, hogy két nagy, egymás élettére törő népfaj közé van beékelve. Nyugatról a germán elem akar keletre jutni; az ő kulturális eszközeivel törí az utat, hogy azután a nyelvést is meghonosítsa s a keletet minden téren hatalmába kerítse. Keletről pedig a kultúres, nyers erővel és ebből kifolyólag a jövőre való kilátással a szlávok nyomulnak nyugatra. Mivel e két népfaj egymás érdekeit veszélyezteti, hát ellensége egymásnak. Mi ránk magyarokra vár ama szép, nemes hivatás, hogy a bekénnek védbástyát szolgáljunk. De sajnosan kell tapasztalni, hogy e hivatás teljesítése mily nagy veszéllyel jár nemzeti létünkben. Az előretörő német kultúra veszélyezteti a mi kultúránk nemzeti jellegét, a szlávok pedig egyre-másra olvasztják be magukba azokat a magyarokat, akiket közéjük hozott a sors. Mármost e kettős veszély között mi módon lehet nekünk magyaroknak biztosítani fajunk

fenmaradását, ha nem azáltal, hogy megerősítjük önmagunkat kulturális és gazdasági fegyverekkel a küzdelmek ellen? Anyagi erőkre kell szert tennünk, hogy az idegen befolyástól függetlenül maradhassunk és élhessünk; színmagyar nemzeti kultúrát kell bevinni az ország legelrejtettebb zugába is, hogy a beolvadás ellen megvédjen bennünket a magyar kultúra révén kifejlődött erős nemzeti öntudat, hazafiai érzés.

E célt pedig egyedül az az eszköz szolgálja, melyet e lap évek óta lankadatlan buzgalommal hirdet. Pártoljuk a magyar ipart! Államosítsuk az iskolákat! Az első a társadalom feladata, a második a kormányé.

Az iparpártolásról ezúttal nem szándékozom hosszasan elmélkedni, hanem mint tanító, az iskolák államosítását, annak szükségességét hangoztatom. Ha az állam minden faluban felállítja iskoláját, akkor a magyar állam minden egyes tagja már kis gyermek korától kezdve államiul szellemben neveltetik, megtanulja a magyar nyelvet s kifejlelódik benne a magyar állambuz, a magyar fajhoz való tartózás tudata. Ha pedig ez megvan, nekünk több nem kell, nem óhajtjuk mi elnyomni a nemzetiségeket, nem akarjuk mi megfosztani őket az anyanyelvüktől, csak meg akarjuk tanítani őket a magyar nyelvre is, csak magyar hazafivá akarjuk őket enni. Hogy azután ő magánéletében minő nyelven beszél, ahhoz a magyar államnak épúgy nincs köze, mint

ahogy nem törődik azzal, hogy ki minő valásu.

Régi időben fegyver hódította meg e hazát, ma a kultúra tartja meg. A kultúra munkái ép oly nagy, szent hivatást töltenek be, mint a honfoglalók. Ha ezeknek a tantóknak az állam megadja a gondatlan anyagi megalétást, akkor ők az iskolán kívül társadalmi téren is ugyanazt a hivatást fogják szolgálni, amit az iskolában.

Ha nem amit azoknak a falusi tantóknak a gazdasági stb megalétást biztosító eszközök után nézni, iskoláján kívül is teljesíti népevel hivatását. Elvegylük a nép közé, ott különféle népjóléti intézményeket létesít stb. Erre pedig a nemzetiégi vidékek különös szükség van, mert a tantó ilyenmüi ténylekdeivel megnyeri a nép bizalmát s ennek alapján módjában áll azt mindenkor magyarbarát érzületre hangolni és ellenszolyozni a pánszláv izgatók és német „Sulverein” működését.

Ha lesz Magyarországnak ilyen tanítói kara, akkor nem kell félni a hazát, a magyar fajt. Hogy pedig az egész országban minden tanítót ugyanezen az érzés hasson át, minden tanító ezen szellemben, ezen terv szerint dolgozzék, nincs más mód, mint államosítani az iskolákat; kellő számú tanítót küldeni minden faluba és azoknak rendes fizetést adni, de ennek fejében azután meg kell követelni tőlük, hogy magyar szellemben társadalmi működést is fejtsenek ki.

Virágok beszéde.

— Egy öreg tanító életéből. —

Hány tavasznak lenge fuvalma ringatott álomba, mi megöszültem?!

Hány kietelnek szakított le én is búbuás virágait? Hány édes percnék feljethetlen emléke hevíti még most is szívenem? Emlékek, melyek úgy születtek, mint az ibolya; emlékek, melyek kitéphetetlen gyökérrel nőttek be szívembe; emlékek, melyeket nem örök papírra írt, mert van egy könyvem, mely szó nélkül, betű nélkül gyönyörűbb regéket mond el szívemnek minden retekbe kötött fölállónál. Ez a könyv a hervadt virágok könyve.

Kinek ne volnának hervadt virágai, melyeket nem cserélné el a legpompásabb díszlák rószával? Kinek ne volnának hervadt virágai, melyeknek látása ne csalna könyvetek szemébe? Kinek nem úzik lelkét e hervadt virágok a kímódhatatlan varázsu dübösség templomába, a szerzem templomába? . . .

Nekem is vannak hervadt virágaim, melyeket sokáig ontóztam szemem könyvével. Előbb a bánat könyvei volt k azok, most már az öröm ragyogó cseppjei. Ezeknek panaszkodtam, ha bánat ért, ezeknek rebegetem el minden örömetem, ezeket csoklantam, ezeket öleltem s ezekkel fogom én édesen aludni siri álmomat is.

Különösen kettő szerelmet kímódhatatannul. Az első és az utolsó! Az első egy hívórág, az utolsó néhány ibolyaszál.

Mit beszél a hívórág?

Félelnek diákoeska voltam. Nem tudtam még sokat az életből, még kevésbé ismertem azt az országot, melyet a szív béródmánák neveznek a szerelmek. Még nem nyílt fel előttem az állomország büvös kapuja, még nem lőtte rám nyílvár a palkos Amor, még nem íltam gondjaimba nem gyűlt az ábrándozás édes mérge, még nem tudtam a szerelémről semmit.

Egyszer aztán onnek is el kellett jönni. Vasárnap este kikelet volt. A természet nagyon kőren éledt s felkelté ifjú szívemben is az érzelmeke tavaszát. Véletlenül történt az egész. Kűnn jártam az erdőben. Virágok szedtem. Közben az egy királyi lassan alszállott s az alkonyi nap-sugarak úgy ömlöttek el az egész tájon, mintha a regző sugárnyalábokat mesebeli tündérkek szóttek volna össze.

Hazafelé indultam. Köröttem néma csend honolt, csak az avar zördítet meg néha lépéim alatt Husz, harminc lépésre tölem édes meredő szikla állt, melynek leomlott töredékei rekkette bokrokától voltak övezve regenes szépen. A meredékről ádomló faágak, melyeken a tavaszi lile levelek pompáztak, sötét árnyékot vetettek alá a szirt tövébe. Az egyik sziklalap sötétből möhával világult bevonása és úgy tűnt föl, mint egy festvázson zöld lappal lgen, szándékosan hangsúlytam a festő vásznohoz, mert őh, talán a kőpráz azt fizte velem csaloja játékkát, a szirtlappra nyílványok leányalok volt festve, gyönyörű, élrágod, mintha a művész az Isten keze lét volna. Igaztól félelmemmel, remegő megilletődéssel közelédtem a kőphez, hogy közelről csodáljam el ritka jelenségét, s majdnem megkövültem, mikor a kóp

megmozdult s a sötét háttérből előlépve egyenes felém röplött. A lábam gyökeret vert. A szívem verése oly gyors volt, hogy majd ősszerogytam. Amkor kipirult, kezem reszketett, ajkaim érteimellen szávakat rebegett.

Mikor odáért hozzám, megszólt. Annál a hangnál nem lehet kedvesebb az anyagolok beszéde, annál a hangnál nem cséngőbb a csalógány édes éneke.

— Uram, éltevéden, K. faluba szeretnék menni. Kérem, vezessen ki az útra! Már két órája keresem a csapást és nem talolok rá. Ugye, e kiveszt 2Ugy-e, megteszi? — Es rám fűggeszté csodaszép szemét, melyből reszkető fennvul sugárzott felém a menyországnak minden lüvéssége.

Szó nélkül indultam meg, meg a lélekzetemet is visszafogottam, de a szívem, ah, a szívem úgy, de úgy dobogott. A leányka mindenütt melletttem lépkedett. Néhány szál lépésre, az erdő együgyű tisztasán volt az a gyalgóssvény, melyről véletlenül letévedt. Mikor már közel voltam, vártam tulváligt éreztem szívenem s öntudatlanul megragadtam a leányka kezét. Ő reám nézett, szelíd arcán édes pírösség ömlött el, mely elárta meglepetését, de azért nem vonta ki kezét az enyémből, hanem tovább is ott tartotta. Úgy remegett az.

Mikor kitérültek az utra, szomorúan rebegettam: — It gyarúgunk, az az ut vezet K. faluba.

Azon a hangon volt ez mondván, amlyennel a válás fájdalmát szózták kifejezni szerető szívem.

— Köszönöm, — susogta ő és a keblén levő csokorból egy szál hívórágot adott kezembe s azzal gyorsan elietett.

Ha ez a kormány a gazdasági különválasztást nem akarja, vegye fel programjába az iskolák államosítását. A nemzetiségiek a kormány mellett vannak, tehát van kiút a velük való együttműködésre, a nemzet előtt pedig be fogják bizonyítani, hogy ők is magyarok, habár nem követelik az önálló bankot.

A posta.

Az államosítás új adóval jár.

Mióta a város képviselőtestülete az az ismeretes feliratot aláírta a posta ügyében: bizonyos, hogy az államosítás ügye hajótörést szenvedett. Hajótörést szenvedett mégpedig azért, mert a képviselőtestület, az a testület, amely a város közönségének érdekeit, vágyait és akaratát képviseli a közügyek tárgyalásában, maga is előlalt az államosítást — az övezgy érdekében. Lemondott a jogáról a város, mert a képviselőknek az a része, mely két évvel ezelőtt már megmozgatót minden fűt-fát a posta államosításért, ez a rész most beállta, hogy a jelen idő nem alkalmas az államosításra, de a mai pénzügyosok között ez haszontalan kísérlet is volna.

De szívesen előlalt az államosítástól a közönségnek az a része is, mely az ügy mélyére hatolva igen jól tudja, hogy az államosítás hoz nem járhatunk ingyen, minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül, hanem az államosítás újabb adóval terheli a lakosságot, mely már-már nyög a súlyos adóteher alatt. A lakosság pedig szívesen lemond az államosításról, egyrészt, ha a posta jelenlegi vezetője részéről a jövőben is előlaltságot és pontosságot tapasztal, másrészt, ha az államosítás újabb megterhelést jelentene, mint hogy jelent is.

Tény az, hogy a város számítások kívül hagyta az államosítást akkor, mikor azt az ismeretes feliratot a közönség érdekében

megcsinálta. Hisszük, hogy jót akart ezzel a város a mindenkori helyt álló a cselekedetért. Az övezgy jogos reménytel nézhet ilyen formán az ügy elé, a sikert félíg-meddig biztosítja a felirat s ami még ennél is jobban nyom a lathat: Matuss Lajos érdemei. Ezeket az érdemeket vesszük tekintetbe, amikor lemondunk régi vágyunkról, az államosítástól, és ezeket az érdemeket vesszük tekintetbe, amikor odaállunk a felirat szerkesztői mellé. És ott állunk mellettük mindaddig, amig csak azt látjuk, hogy az övezgy nemcsak a postát öröklötte, de örökölte azzal együtt a rendet, az előlaltságot, a közönség pontos kiszolgálását, és eallunk mellőlük, ha ennek ellenkezőjét látjuk. Matussnak — úgy tudjuk

15 évi postai gyakorlatra van. Ez a 15 évi gyakorlat predesztinálja őt erre az állásra, tudjuk ezt mindannyian; s hogy az első öröklik mégis olyan sokan voltunk azok, akik elíteltük a felirat szerkesztőit, ennek oka egyedül az volt, hogy mi minden városi beavatkozók ellenére folytatni akartuk a küzdelmet a posta államosításáért.

Volt idő, — nem is olyan régen, csak három évvel ezelőt is, — mikor sohasem fogtunk ki a panaszokból a posta rendellenes vezetése miatt. Akkor történt meg az, amit már mult heten is szövévettünk, hogy az érkező vonatkozó nem küldték ki postakocsit, a feleket megváratták, a leveleket nem rendezes kézbesítették, elcseserlétik stb. De Matuss alatt javultak ezek az állapotok, s ha néha a kézbesítés körül merült is fel néha valami panasz, ez olyan csekély dolog volt, ami egy állami postánál is előfordulhat és amiért egyedül a kézbesítő vonható felelősségre.

Mint említettük, az államosítás újabb megadózattalal jár, de meg különbözen is lehetlenség az a mai rossz pénzügyosok miatt. Erőll e kell mondanunk. Egy hosszú időre megint eltehetjük, eltemethetjük régi vágyunkat, álmainkat, a posta államosítását

és a humanizmus, a Matuss Lajos iránti szeretetünköl vezérelve most, álmaink, vágyunk metetésének első óráiban egy ígérlettel szemben ígérletet kell tenünk arra, hogy támogatjuk Matussnét a posta elnyerésében, de az államosításért evelkel ezelőt megindított mozgalmunkat életre keljük, feltámasztjuk, mihelyt szükségét és hasznát látjuk ennek.

Színészet városunkban.

Alsólvda közönsége szini szezon előtt áll. Érthető kíváncsisággal néz közönségünk a társulat elé, aminek oka főleg abban a tényben csucsoódik ki, hogy Fehérék egyetlen szerepléséről győződött meg bennünket, hogy Fehér Vilmos azn direktorok köze tartozik, kik nemcsak a maguk rebachját, hanem a magyar színészet tekinélények megtartása mellett a közönség igényeinek teljes kielégítését tartják eszszámszárd szem előtt. De a nagy erdeklődés és kíváncsiság okát a csáktornyai szezon nagy sikerében is megtalálhatjuk. Csáktornyán tenyeg olyan sikereket arat a társulat és olyan szép anyagi támogatásban részesül, hogy ha Alsólvda csak háromnegyed részét is tudja nyújtani a csáktornyaiak áldozatának, úgy a közönség és a direktor itt is meg lesznek elégedve egymással.

A társulat — mint tudjuk — kedden este (április 5-én) mutatózik be közönségünknek a "Hivataltok urak" című nagyszerű színműben. A szezon 25-30 előadásra tervezett az igazgató, s a bérletek egyjuttése igen szép eredményt máris megtörtént. A bérletek nagy számból az igazgató részére is láthatja, hogy sok az, amit a közönség tőlük vár s az ó rovására menne, ha a közönség várakozása kielégítetlenül maradna. Hisszük azonban, hogy ez nem következik be s Fehér Vilmos az ismert törekvésével az idén is megtalálja a közönség szimpátiájához vezető egyenes utat.

Most pedig hadd szöjünk egy-két szót a közönséghez. Tény az, hogy Fehér Vilmos nagy áldozatot hoz, mikor a tavalyinál nagyobb, öszevágóbb és válogatott örököll álló társulattal be mer vonulni falánk köze. Áldozatot hoz, ismétlünk, mert közönségét ahogyan ismerjük, finnyás közönség, amely kétszer is megmondja, mire és kikre költi a pénzt és egykét rossz előadás éppen elégséges ahhoz, hogy keeljen egy direktor. Tudja ezt jól Fehér Vilmos,

észerevte ó hamar, annál is inkább, mert vízsonit szerelet.

Oh Istenem, milyen boldog napokat élünk! Az óriási park ven fél hányzszor láttak bennünket boldog csevegek közt, hányzszor susogta el ajkunk a rendületlen hűség esküszavát s hányzszor ádóztuk meg remégszen azt, aki hitetlen! tépi szét a másánkat szívet. — Két hónapig tartott ez a boldog idő. Akkor a földesur megindult mindent. A sok naplopó inas és lehitő cseled sugta be az apának, hogy mi sokszor együtt vagyunk.

S az apa lelkében ekelten harag támadt. Azzal kezdte, hogy kiutasított a kastélyból, botrányral fenyegetett s megiltította meg azt is, hogy Klárkára néztek, annal kevésbbé volt szabad találkoznom az inadóttal, beszélni meg egyáltalán nem.

Mit szenvedtünk ez idő alatt, nagy Isten?! Én még csak ment voltam némileg az apa haragjáról, mert amikor házából kiutasított, megrendtéltem minden közösség, hanem Klárkára, szegény édes Klárkára, milyen sokat szenvedett. Ugy vérezt miatta a szívem. S ó mégsem mondott el rólam Eltört mindent fájdalmat, minden kínzást, eltúrte az anya haragját, a nagravagyó, realis apa megvetését s szó nélkül hagyta kevely, goromba szavait. Nem tudta megtartóitani semmi, senki. Napról-nap hervaadt velem együtt, de nem hagyott el, kitartott mellettem. De az arisztokrata nem törődött leánya szenvedésével. Ot ez hidegen hagyta. Inkább szerette volna Klárkát sirban látni, mint egy "jött-ment" tanítócska oldalán, aki szerinte meg csak kenyeret sem tud adni a családjának.

Telt, mult az idő, de mi még mindig szeretlünk, még jobban, még szenvedélyesebben. Amint hervaadt a testünk, úgy erősödött a lelkünk fokról-fokra. Megesküdtünk egymásnak a szászor,

ezerszer, örök hűséget fogadtunk telán milioszort is s iszonytató átkot kívántunk az esküszögő életére.

Egyszer aztán Klárka elért az utolsó fejezethez. Halálosan megbetegedett. En csak akkor tudtam meg a dolgot, mikor semmi remény nem volt már életben maradásához. Feloldítottam fájdalmamban és rohantam fel a kastélyba. Nem engedtek be a beteghez s kezeyetlen apa kiadóssal fenyegetett. Többörsz megkísérlettem bejutni. Nem és nem! A nagravagyós érs köfát, ártórtelent. Utolsó reményemet vesztve távolgyogtam haza. Közel voltam az örüléshez.

Gyönyörű márciusi délután volt. Igaómtól fáradtan ültem az iskola előtt, mikor arra látom sietni Klárka kis szobalányát.

— Hová megy, Vica?
— Az erdőbe, virágért!
— Kinek az a virág?
— A kisaszonnyak kell.
Roszra gondoltam.

Igen.
— Beszélj Vica, mire kell a virág a kisaszonnyak?

— Mer' hát minénorán virág kell neki, oszt' hiába horduk be hozzá a kerti virágokat, és se jó, de azt nem mondja, hogy milyen volna hát jó? Most az erdőbe küldött az ur, hogy szedjék ibolyát, hátha az a jó lesz?!
Azzal tovább indult.

— Ne menj még, Vica!
— Sietős az utam, tanító ur.
— Adok én neked ibolyát. Itt van ni! Ma hajnalban szedtem ezt a csokort. Vidd el a kisaszonnyak, de csak neki sugd meg, hogy ki adja.
Mánsap ismét előjt Vica.

— A tanító urert jöttem. Hivatja a méltóságos ur.

Addig merengtem utána, amig csak el nem tűnt a szemem elől, aztán ajkamból szorítottam azt a virágszálat, majd a szivemhez s a könyvek, melyek végre omlottak arcomra, tanúságot tetek arról, hogy amit akkor éreztem, sohasem fogok elfelejteni.

Ugy is van. Még most is azal a néma megiltötéssel nézek e virágzásra, amellyel akkor netem s megjelenik előttem az a csöndes erdő, az a kis tündér s újra átélem azt a fájdalmat, mely az elválasztó összeszortórtó szivemet.

...S mit régel az ibolya?

Akkor kerültem ide tanítósnak. Szívem tele volt vágyakkal, csalóka remenyekkel, képzetenben hihetetlenül mérsék fellevegáért építtem s úgy éreztem, hogy azokat mind valóra is tudom majd váltani. Azt hittem, hogy amit lelkebben feleltek, az mind teljesebni is fog. Egyzóval nem gondoltam lehetetlene, nem gondoltam küzdelmekre s akadályokról nem is áldomtam. Pedig nemcsak a csalódalom kellett a boldog hiedelmekben.

Mint afele nadragos ember, ha mindjárt "csak tanító" is, az urasági kastélyban kerestem és kaptam is lakást. Nem fizettem érte semmit, mert a földesur velem tanította gyermekeit s ezért díjtalanul adott rendelkezéseire egy kis szobácskát. Nagyon jó dolgom volt. Együtt ékezttem az arisztokrata családdal s ezt teljes mértékben méltányosnak is tartam, hiszen az én őseim is nemes emberek voltak, következésképp engem is megillet enki privilégium.

Volt a földesurnak egy gyönyörű leánya. Egy évvel volt csupán fiatalabb nálam. Klárkának hívták. Nem tudom, mi volt rajta megnyerőbb, csodaszép szeme, édes hangja, halványpiros ajkai, de elég az hozzá, hogy mindjárt az első találkozásokról ártremgett a szivemen a szerelem varázsa. Nem sokáig kellett titkolnom imádóssomat,

HIREK.

Személyi hír. Dr. Nyáry Béla, az alsó-leendő választókerület volt országgy. képviselője szerdán — látogatások céljából — városunkban tartózkodott. Nyáry Béla husvét hétfőjén részt vett gróf Zichy családunk reptájszállás és csendőrszervelet gárizott kánizasi beszámóján, mely után Lentibe, majd pedig Alsólendvára jött.

— Pataky Kálmán — képviselő-jelölt. A fővárosi és vidéki lapok egyike-másika a minap rény nézve azt a szenzációs hírt közölte, hogy Pataky Kálmán, volt a sós-lendvai polg. iskolai tanár lesz az alsó-leendő választó-kerület függetlenségi és 48-as párti jelöltje. Mint most bennünket értesítene, Pataky jelölése kombináció csupán, amelyről Pataky is csak a lapok útján értesült. Pataky különben kijelentette, hogy a jelöltséget semmi szín alatt sem fogadhatja el.

— Új rend a bíróságon. Április elsője nevezetes dátum a kir. járásbírósg életében. Ekkor kezdődött újmag az egyházmagu hivata os óra, mely reggel 8 óráról délután 3 óráig terjed. Az új beosztás eredetileg a hivatalnokok szolgálatainak megkönyvítését célozza, ha ugyan lehet megkönyvítésnek venni az egyházmagu tulhosszu munkaidét és a későre kitölt ebédidét. A felek részére azonban a régi rend — reggel 9 óráról délig — a mervadó.

— Csáktornyai a magyar katonaságról. Csáktornyáról írják a következőket: Már évök óta sürgetik a csáktornyai társadalom, hogy magyar katonaságot kapjon. A kérdés talán képen azóta naprenden van, hogy a lovaskasznárút Csáktornyán telepítették. Ugyáztárs azonban, hiabavaló minden érvelés. Minden argumentum mellett ugyan az az argumentum a döntő, melyet katonai szempontból állítanak előtérbe. Ez alapon utasították el Csáktornyai képviselőtestületet is abból kifolyólag, hogy mult évi októberi gyűlésen hozott határozata alapján a horvát ulánusoknak husszarsággal való kikeresztelését kérte. A honvédelmi miniszterium szaraz argumentuma: hogy csakis a katonai érdekek azok a szempontok, melyek a csapatok elhelyezésénél szem előtt tartatók.

— Az örkötői borzalom. Minden emberi fantáziát túlhalad az rettenetes katasztrófa, mely husvét vasárnapján éjjel történt a szatmármegyei Örkötői közszében. Háromszáz ember lelte halálát egy bál alkalmával a bál helyéül szolgáló pajtában. Szűjaj hangzott a csardás és ropogott a talaj a dévaj félcospárok labai alatt, mikor egyszerre csak felhangzott a rémes kiáltás:

— Ég a pajta!

A tűzet állítógaz egy lámpion okozta, amely meggyuladva, a lángok csakhamar áterjedtek a pajta diszitére szolgáló szaraz galayakra és papírászlókra, ugy, hogy pár pillanat alatt az egész épület lángokban állott. Közben a szikrák, mint az eső, hullottak a bálózkra, kiknek ruhái meggyuladva, mint elő faklya menekülni igyekeztek a veszedelm színhelyéről.

De a menekülés csak kevésnek sikerült. Mert a rendezőség tudatlanságából a mulatság előtt minden ajtót lezár, beszögélt, nehogy egy nélkül bemehessen valaki és csak egy egészen szűk ajtót hagyott nyitva, ahol a penztár volt felállítva. A fejt vesztett tömeg a kijárat felé tödült s borzalom volt, amit a kétségbesélt emberek egy-mást letiporva igyekeztek kijutni. Sokan ató leték halálukba, hogy a menekülő tömeg legyűrt, agyontiporta. Egyszerre irtózasos robaj lett a pajta, mely maga alá temette az áldozatok százeit. Négy száz ember közül csak néhányan tudtak a szabadba jutni, a többiek mind odaégett. Közte volt a község egész fiatalága, legények, lányok.

Az áldozatok közül mintegy 150-en a felismerhetlenségig összeégették. Ezeket másnap egy közös sírba temették, a többi holttesteket a ható-

tehat ennek tudtával, számolva közönségünk kényves izlésével, jól városunkba. Az áldozatot pedig csak áldozattal lehet méltóképpen viszonzni. Bizunk közönségünkben, bizunk a közönség ismeret paritásában, szóval abban, hogy Fehérék művészetét igyekvünk méltán, hogy Fehérék áldozati egy jótársunkat, hogy a nektin nyújtott tisztelet az siker honorája!

Ami pedig szerény magunkat illeti, azzal az értes hitel nézünk a kedden megkezdődő előadások elé, hogy dicséretünket nem pazaroljuk méltatlankra. Kijelentjük, hogy mint a multban, úgy az idén is szigorúan, de egyszerűsággal tárgyalások leszünk kritikáinkban, amelyekben nemcsak az érdemeket tartjuk kötelességünknek kiemelni, de megírjuk az esetleges hibákat, észrevetéseinket is abból a szempontból, amelyből kiindulva a sajtó hasznára akar lenni a társulatunk. Támogatjuk magyaz szívart teljes odaadásával a társulatot, ha részölgöl, de viszont megkívánjuk, hogy ismerjék el és vegyék figyelembe színeszének az igazságos kritika jogosságát. A felesleges, a meg nem érdemelt dicséretes — kijelentjük — nem szokásunk s aki ezt várna: csalódni fog bennünk.

Amikor ezek a mai cikkünkkel beharangozó a színeszek tehetségéről és előadásról irandó referenciáink, — szivből kívánjuk, hogy érezzék közöttünk jól magukat, hogy mi is — jól crezzük magukat.

Isten hozza őket!

TERE-FERE.

Fűző nélkül.

A fűző ellen írunk a mult hetén. Felhívjuk a közönséget, hogy szíjlon hozzá a körkötéshez; bátran, szabadon, feszületlenül szólihat mindenki, akinek van mondanivalója a fűzőről, melyről — amint kifejtettük írásunkban — legjobban szeretők, ha nem volna.

Több helyről érkezett válasz hozzánk és mi köteles tisztelettel és tizenhárompróbas udvariasággal, első helyen ugyan szót annak a választásnak, mely a fűző mellett érvel. Kötelez erre az udvariaságra a lovgassági is, melyely a szép-nem iránt tartozunk.

— Hogy van a kisasszony?

— Nagyon beteg. Az orvos azt mondta, hogy nem sokáig bírja már.

— A kastélyban érve bevezettek Klárikához. Halotthalványan feküdt a hófehér párnák közt, úgy pihogott, mint egy megfőtt galamb s azott kezezzékével egy ibolyacsokrot szorított a szívéhez. Azt volt, amit én küldtem. Az jó volt neki. Amint megpillantott, rám szegezte bágyadt tekintetét és susogott valamit. Nem értem senki, de hogy őrti a látásonam, azt elárulta az arcán végigsuhanó halvány pirosság és gyöngye mosoly. Ott volt az egész család, az orvos, meg a pap is.

Az apa megállt előttem összefont karokkal és szólt:

Tanító ur, leányomnak az az utolsó kívánsága, hogy halála előtt önnel összeeskessék. Ezt nem tagadhatom meg tőle.

Megfogtam a leány kezét s éreztem, hogy végő erejével szorítja meg ujjaimat s átömögti rajta a szenvedés izzó forrása.

A pap elvezette a szomorú szertartást. Férj és feleség voltunk. Mindenki sírt, csak az apa nem. Klárka néhány perc múlva elaludt, talán utolsó álmába merült, melyből nincs felébredés. Mi meg bementünk egy másik szobába s az apa ott hevesen ragadta meg karomat.

— Tanító ur, én önt fiamnál fogadtam, mert egy haladéklónak utolsó óhájátá kényszerített rá, de azt, hogy megölje leányomat és ami boldogságunkat, sohasem bocsátom meg önnek, soha!

Nem öltem meg! Én csak szereltem, imádtam Klárkát! A szülői nagyravágyás ölte meg! Én megemletem őt, vagy vele pusztulok!

És megcs: Klárka meggyógyult. Úgy fektet le, mint a szereltem martírja s úgy ébredt fel, mint az én feleségem.

Az apa sohasem békült ki velünk, de ez nem rontotta meg a mi csendes boldogságunkat. Az ibolyát pedig elvettem legedesebb emlémeim közé és most az regél nekem a regmúlt kínos napokról.

BUDA VÁRY LÁSZI Ó.

A többi válaszban többnyire a mi álláspontunk helyessége mellett érvelnek a beküldők, akiknek anomitását a köteles diszkréció folytán nem fedhetjük fel.

Íme a válaszok:

Tisztelet Szerkesztőség!

Szeretném tudni, miért olyan nagy ellensége a cikkíró ur a midernek? Ha felesleges ember, akkor értem; ma d a me Lebovits sok pénzbe került. Úgy é, önök tudják, hogy madame Lebovits „műtermében” készínek azok a lehetetlen szerűen könnyű, halcsont, blanzetta és kapcsok nélkül való fűzők, amelyek karcsúságot kölcsönöznek az „erős” asszonyoknak és telt idomokat, gömbölyűséget „domborítanak” ott is, ahol semmi sincs. Ezek a fűzők nagyon értékes és nélkülözhetetlen ruhadarabok; de drágábbak, mint amennyi az értékük.

A másik esetűség az, hogy a cikkíró, aki annyit költött lendülettel lendült neki a fűző ellenes cikke megírásának, bizonyára a ötlen. Jaj kérem szíven, akkor is értem: neki fölösleges a fűző, mely nem engedi meg a szabad mozgást annak, aki ott tapogatódó, ahol nem illik.

A fűző szükségessége, melyet még az a bölgy se nélkülözhet, aki a Szerkesztő ur ösmert soványosságával rendelkezik. Worth, a híres német párisi szűk, akinek remekelt utánaözök széles e világon mindenfelé, szintén számolt ezzel, mert minden ruhadarabot, mely az ő atellerjűzők kikerül — a fűzőre „épit”. Amelyik urnó azt mondja, hogy nem visel fűzőt: az nem mondja meg a valót, mert bizony a „Schluss band”, a „melvédő”, a „pruszlik”, az mind fűző.

Tessék elképzelni, mennyi indiszkréció! Takar el a fűző. Mennyivel plasztikusabb, szebb a női alak, ha az a mider, amelyet önök állítanak a bizonyos túltengéséket fed el, vagy hiányokat pótol. Rossz a világ, kedves Szerkesztő ur, én mondom; egy barátom csak úgy tudta férjhez adni a leányát, hogy maga készítette midert adott rá, mikor tudta, hogy a nő — akkor még idegen ifju — háztűznézi jón.

Dr.-né.

Kedves Szerkesztő ur!

Engedje meg kérem, hogy én is hozzászóljak a fűző témájához. A fűzőről rosszat — véleményem szerint — csak a mondhat, aki nem szereti a nőket sem fűzőben, sem pedig anélkül. Modern ember modern hölgyet el sem tud képzelni fűző nélkül. Az én uram megkívánja, hogy fűzőben járjak (ő modern ember), igaz, hogy magamnak sincs ellenére a dolog. Lehet, hogy a fűző egészségellen, de mi ez ahhoz a gyönyörűséghez képest, amit egy szép asszonyi testen irigylet szolgáltatásban megfeszülő, enyvalónan bájos midere látsa a férfiaknak okoz!

Molett.

Tisztelet Szerkesztő ur!

Aki a midert bántja, az bennünket, hölgyeket is bánt. Egészségellen a mider? Lehet. De mi akkor lennénk csak betegek, ha — nem viselhetnénk midert. Tudtommal a mider-viselés még nem okozta senki halálát sem.

Anonym.

Tisztelet Szerkesztő ur!

Tizenhat éves voltam, mikor az első midert kaptam s hogy milyen nagy híve vagyok neki, mutatja az, hogy a mider még — új! Ha nem hiszi, akár meg is mutatom. Nem szeretem a midert, mert kellemetlen ha eszik föl, vagy felszúrik az ember. Viseljek azok, akik a nagy kövérségek miatt nem férnek meg másképp a ruhájukban.

Az egyik barátom mindig hord midert, még talán éjjel is, ha alszik. Csufolom is érte eleget. Már nódt is költöttem róla, amely így szól:

„A kis lén szép egy lány,

Mider van a derekán.”

Vagy:

„Ne vedd el, ne vedd el,

Nem győződ meg miderrel.”

Igaz, hogy a legtöbb férfinék a cinsónan fűzőt lánéhoz van vonzalma s így nagyon szomorú azon lány helyzete, akihez nem vonzódnak a férfiak. Én, azt hiszem, nem tartozom azért az utóbbiak közé, hogyha haragban is állók a miderrel, ezzel a kellemetlen toalettkel, mert ha nem is szeretem a midert, van az a jó tulajdonságom: tudok jól főzni, varni, mosni stb. Pedig ezt kevés mider-barát férjhezmenő leány mondhatja el magáról!

Fehér rózsá.

ség kiadta a hozzátartozókat. Az áldozatok között nagyon sok volt a környékbeli léány és léány is. Ökörítőn most minden háznak van halotya, némelyiknek három-négy öt, sőt vannak házak, melyeknek egész nepe, hat-hét ember a pajzában maradt. A községben csak az úrvek és gyermekek maradtak életben. Sokan a vesztésük feletti fadától megőrültek s most jagatva, sirva futkoznak a kihalt utcákban. A rómei katasztrófáért a rendezőeség lehetne felelőségre vonni, de a rendezőeségből egy sem menekült meg. Elpusztult a két zenekar is, azoknál több katonka, aki szabadságon voltak, a katasztrófa áldozatát esett.

— **Választás előtt.** A járásunkban levő Bakásról vesszük a hírt, hogy az ottani függetlenségi és 48-as part Stádel János zalatárnoki bírtokos jellelt. — Ugyancsak Bakásról vesszük azt a hírt is, hogy dr. Darányi Ferenc vasárnap a kerület több községében beszámolót tartott, mindenütt csekély érdeklődés mellett.

— **A keszthelyiek Goldmarknál.** A papokban küldetésre utazott Bésche Keszthelyről, hogy Goldmark Károlyt Zalavármegyé hirtve szőlőtől megvíjia a szőlítés nyolcvanadik évfordulója alkalmából majus 18-án rendezendő ünneplyre, amidőn is a szőlőházban elhelyezett emléktáblát leleplezik. A küldetésre tagjai: Nagy Istvan városbíró, Lénárd Ernő kir. közegegy, Bogmár Imre városjegyző és Büchler Sándor dr. rabbi délelőt tizenegy órakor tisztelgetek az agg zeneköltőnél, aki a Neustift-gassén levő szcreny, de csinosan butorozott lakásán igen szívesen fogadta a zalamegyei küldetésgeket. Az előkészítő bizottság legközelebb végrehvesen megállapítja az ünneply programját.

— **Árvay alispán a tűzoltóságért.** Zalavármegyé alispánjának figyelmé a közhasznú intézmények erkölcsi és anyagi támogatására is kiterjed. Így legújabbban a tűzoltóságért figyelt, a községnek ezen a minde mostoha gyermekét, ajánlja a hatóságok figyelmébe és támogatásába. Korrelendően bocsátott ki a vármegyé valamennyi fogorvoslábjának, hogy odahassanak, hogy a községek úgy a Magyar Országos Tűzoltó-Szövetséget, mint a Zalamegyei Önkéntes Tűzoltó-Szövetséget anyagi támogatásban részesítsék. Bizony szükség is van a társadalmi intézmények ezen legfontosabb, legbuzgóbbabb egyesületeinek támogatására.

— **Képviselőválasztók névjegyzéke.** Az országgyűlési képviselőválasztók névjegyzékének 1911. évre való kiigazítása folyó hó 6-án délelőt 8 órakor lesz a városházán

— **Vak tűzjárma.** Nagy hűhő semmiért volt városunkban szombaton este. Néhány perccel 8 óra előtt félrevert harangok kongása, majd a tűzoltók vérszürkire jjesztették az embereket, kik rémülten szaladáltak a koromsötét utcákban, a tíz helyét megtudandó. A tűz a templom-tíz paplakban keletkezett olyformán, hogy a ház kéme nyegyuladt. A nem mindennapi látványkn igen sok nézője akadt. A tűzhöz kivonultak a tűzoltók, de dolguk nem volt, miután a tűz egy félóra múlva önmagától elaludt.

— **Kivándorlók, mint bucsusok.** Furfangos módon játszották ki a németújvári járási határszelen a kivándorlás ellenőrzéséget és megállítására állítottak csendőrházakat egy hatvan főből álló kivándorló csapat. — Ilyenkor tavaszi időben a németújvári járás lakóságának egy nagy része Ausztriába szokott menni munkára.

Most azonban a csendőrhök, kik a kivándorlást akarják meggátolni, nem érzéskít iket a Lapnicis folyón. A csendőrhök egy furfangos ember úgy játszotta ki, hogy papna. öltözött, a másik pedig kántornak és egy szervezett kivándorló társaság elen és kormeneti zászlóval bucsujáru encélséki vonultak át a csendőrhök elöt, akik öket át is éresztették. A kivándorlók azután a pápi ruhát és bucsujáru zászlót a határról visszrakülték a csendőrhöknek azzal az ízenettel, hogy máskor a bucsusokra is ügyeljenek.

— **Durva lélek.** A fúttca fásítását még be sem fejezték, valami durva lélek máris rongálja az elültetett növények-tákat. A Szentjános-utcaban egy kétémer magas fát egyik lélek ismeretlen tettes töben levagott és elvitt. Nagyon, nagyon barbár cselekedet az ilyen, mely rávall az illető durva lélekére. — A város jól ténne, ha nyomonzatna a farangölök után és tetten éres eseten példás büntetést mérne rájuk.

— **Halálós végűi verekedés.** A kanizsai Gözfród vendéglő husvét hétfőn az esti órákban hálaföld kimeneteli verekedés színhelye lett. Valami csekélység miatt veszték össze a táncoló legények, de az alközt ellátta őket az ember. Steiner Mór, Filák György mészáros legények, Dolmányos József, Dolmányos Károly, Gyulai Istvan főzött ekedersétt verekedésre fajult a dolog. Akés már javában működött, mikor Gyulai összesétt. Lágyékon szurták. Beszállították a kórházba, ahol másnap meghalt. Filák György is súlyosan megseéült. A rendőri vizsgálat megállapította, hogy Gyulai Steiner Mór szurta meg.

— **Triesti általános biztosító társulat** [Assicurazione Generali] Budapest, V. Dorotyia-utca 10. és 12. A „Közgazdaság” rovatában közölik a Triesti általános biztosító társulat [Assicurazione Generali] és leguagyobb, legagdagabb és legregőbb biztosító intézményi mérlegének rég adatait. Teljes mérlegéi a társulat mindenikéi aki e célból hozzá fordul, a legnagyobb készséggel szolgál. Az intézet előgdi: élet-, tűz-, szállítmány-, füveg- és betérlet-ellen biztosításokat. Közveti továbbá a jegybiztosításokat a Magyar jegy- és viszontbiztosító r. t., baleset és szavatossági biztosításokat az Első v. általános baleset elleni biztosító társaság, valamint kereskedelmi, övezőbiztosításokat, eltaláldonítás, lopás, hűtés kelenés és sikkasítás elleni biztosításokat és versenylopa, telvérek és egyéb éretekbeb tenyesszalattó biztosítását a „Minerva” általános biztosító társaság társaság számára. Az alsólendvai ügynéző: Maschnáker Henrik.

— **Erzsényidobók a vásáron.** A vásári erszényidobók cselofsága ma már olyan közismert, hogy a penzserzésnek ez a módja már-már divajtát multa. Mindamellet időközöntint az alsólendvai vásáron is megjelennek az erszényidobók és — ami csodálatos — mindig akad egy-egy talusi atyafi, aki beugrik a gonosztevők furtangjában. A legutóbb történt ilyen esetről a következő tudósítást kapjuk: A március hó 24-én Alsólendván tartott országos vásár alkalmával Zsálek Márk kapcai lakos a vásárból hazafelé tartva, utközben egy ismeretlen egyénnel találkozott, kivel Zalagyergyános községek együtt mentek. Az idegen ukolmányt egy pénzárcaét vett fel a földről, mely kivételről ő annak látszott, mintha tele volna pénzzel: az idegen tehát azt az ajánlatot tette Zsáleknek, hogy menjünk a rétre, ott megosztja vele a talált kincset. Zsálek elfogadta az ajánlatot, mire a két ember letér az utról és az utról jó távolságra leültek. Keves idő múlva lelékszakadva rohant hozzájuk egy ember s felzörlötte öket, hogy adják vissza az erszényt, miután látta, hogy ök találtak meg. A két ember tagadtott, mire a harmadik az állítólagos karósuft megmozgotta Zsáleket, majd pedig a másik embert, de a keresett tárcát nem találta meg. Zsálek még fel sem ocsudhatott afeletti meglepéséből, hogy egyszerre tr. Skora ösözgeggel juították, máris újabb meglepetés érte. Ugyanis mikor az idegen visszatért a motorjával, a két ember ott ott hgyva elfutottak. Zsálek kis idő múlva belenyúlt a zsebélfutottak. Zsálek jó vajjon az ő pénze, amit hazuról magával hozott, megvan-e s akkor látja, hogy az idegenek tolvajok voltak, akik azért cseltek ki ezt az erszenyalálási esetet, hogy őt kifosszák.

Zsáleknek összesen 300 koronája siraít az erszényidobókkal történt kalandot. — A tettesek után erélyes nyomozást indítottak.

— **Színészet.** Fehér Vilmos szingzagatónak jelenleg Csáktörnyén működő jól szervezett társulata kedden f. hó 5-én kezdi meg 25—30 napra tervezett előadásainak sorozatát. Az első estén Földes Imre nagyszerű színmű-újdsága, a „Hivatalnok urak” kerül előadásra, szerdán pedig a „Csokkirály”, 3 felvonású daljáték-újdsága, a „Korona” nagyeremény tartandó előadások este 8 órakor kezdődnek. Helyárak: támlás- és oldalszéki 2 korona, korszék 1 kor. 60 fill. ráztszék 1 kor. 20 fill. földszint állóhely 80 fill., gyermekjegy 60 fill., karzat 40 fillér.

— **Furfangos család.** Péntek óta egy furfangos család ott nyomoz az alsólendvai csendőrhök. Egy Kúza nevű muramelonci illetőségű egyén az illető, aki csüstitörköny városunkba jött s itt egy napon át „Balazsicz József” álnev alatt özv. Neubaumner Korona-szállódjában volt lakása. Kúza csüstitörköny tudomást szerzett arról, hogy Basa József, Basa Iván zalabagyáni plebános edes-atyja valami ügyes-bajos dolga miatt városunkban tartózkodik. A deléjelti órákban Kúza megjelent a postán, ott sem nem Kúza, sem nem Balazsicz, hanem Basa Józsefnek adta ki magát és egy Basa Iván névre kiállított sírgyűntet kért továbbítani.

A sírgyűntet az ál Basa József 320 kor. 1-kért küldött sírgyűntely Alsólendvára. Basa József poste restante címre. A táviratot annak rendje és módja szerint itt továbbították Zalabagyánra, honnan még aznap delútán meg is jött a valóság, a 320 korona kifizetéséről szóló távirati utalvány, de mivel az ál-Basa csak a hivatalos úra után jelentkezett az ösözgeétt, a postán vonakodtak ezt még aznap kifizetni. Az ál-Basa erre előadta, hogy neki az esti vonattal el kell utaznia s ha csak lehetnének kapja meg a pénzt, ez neki súlyos anyagi vesztéséget okoz. Özv. Matuss Lajosné postamesterőn erre elküldte a Korona szálló tulajdonosnéhoz, hogy — ha ismeri ezt az embert — fizesse ki neki a 320 koronát, miután ő már az aznap zárlatot megcsinálta. Elmé Kúza a Koronában mindvégig Balazsicz József néven szerepelt, a távirát pedig Basa József nevére szööt, fogta magát és a sírgyűntet meghamisította.

Az így meghamisított sírgyűntet azután az ízenettel együtt átadta a Korona tulajdonosnéhoz, aki a sírgyűntet alapján az ösözgeétt ki is fizette. Kúza erre a 320 koronával még aznap elutazott, valószínűleg Amerika felé. A csalásra csak másnap, pénteken jöttek rá, amikor az igazi Basa József hazakerézt Zalabagyánára és ott megtudta, hogy valaki az ő nevében 320 kor. két a plebánostól sírgyűntelyt. Nyomban jelentett tettek az esetről a csendőrhöknek, mely most nyomonza a furfangos csalót.

— **Élített vásári tolvaj.** Megirtuk annak idején, hogy Kúronya Iván egyik bántornyai vásáron egy kereskedő holmiját megdezsámlta. Kúronyát e cselekedetért szombaton vonta felelőségre az alsólendvai kir. járásbíróság és lopásért 4 hónapig fogházra ítélté.

— **Jón az üstökös!** Az égboloztat nagy érdeklődéssel várt vendége, a Halley-üstökös immár csillagászati műszerekkel látható, de szabad szemmel csak a közeli paplakban fogjuk észre venni. A csillagászok most sora nyilatkoznak az üstökös veszélytelenségé mellett s legutóbb Kövesligethy Radó tartott Budapestön érdekes előadást a téreyről. Ezzel szemben André lion csillagász egészen új elméletet hirdet. Szerinte május 18-án, amikor a föld keresztül megy az üstökös östökösén, igen tetemes hőmérsékletben lesz lére a föld légkörének, olyan, mely

Kérjen mindenütt valódi „NIL” szivarkahelyét és szivarkapapírost

mely a dohányzás alatt nem lesz sem zsiros, sem fekete. Cs. és kir. szabadalom 394. sz. a. 1896. február 15-étől.

Csak akkor valódi, ha „NIL” név és krokodil védjegygyel van ellátva!

Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.

Ipar s kereskedelem.

Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.

ARNSTEIN BÉNO fűszer-, festék-, esemeség-, liszt-, vetemény-nagyvak, agyárszintű porlinlegér, üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka, építési- és szénraktár.

ASCHERI JÓZSEF építő-, építési vállalkozó. Elvállal építési tervek készítését, mindenmennyi építkezést, valamint szakvélemény adását.

ÁG ISTVAN vegyeskereskedő Hosszafalu.

BADER HERMAN cipész, Kesz cipők raktára.

BORS ISTVAN kőbányászó.

BLAU SÁNDOR vasúti vendéglője az állomásnál.

BECK MIKSA sütőedzője.

BELLOVICS FERENC ácsmester. Végző minden acsmunkát helyben és vidéken.

„CSIPKES” vendéglő Hosszafaluban.

DEUTSCH KÁROLY vegyeskereskedő Hosszafalu.

DOMA JÓZSEF vendéglő Dobronak.

ECKER PÁL kalapos.

EKE PÁL teglémester Hosszafalu.

ERMENYI JÁNOS bábútó és mészakalásos.

EPPINGER SAMU teglégáras és gőzmozdító-futatódos Alsólendva.

FERENCZY JÓZSEF vendéglő.

FREYER LIPOT fűszer-, esemeség-, normbergi, rövid-, disznói, jatek, üveg- és porcellán-árú raktára. Nagy választék urai divat cikkkelben.

FARAGO ISTVAN horbely és fodrász.

FRANKO ANTAL, vendéglője Turnischan.

FÜRST ALAJOS kereskedő Kerkasztentökölön.

FOLDES MOR kávéháza Varasd.

FEHER ANTAL köröm- és kocsikovács.

FÜRST LIPOT vendéglő Redes.

GOMBOSY és WENDL fűszer-, esemeség-, rövid-, normbergi-, üveg- és porcellán-árú kereskedése.

GIDER GUSZTAV vendéglő Zsitok.

GÖRBERGENCSIS JÓZSEF székvizgyára. Kivánnat székizet vidékre is szállít.

GOMZI LAJOS építőiparos Hosszafalu. Elvállalja betonhidak és osztonak szakaszeri készítését.

620 910. tkv. sz.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. járásbíróság, mint telek-könyvi hatóság közzhírte teszi, hogy Muhr József radersburgi lakos végrehajtónak, Mufidrcza István belatincai lakos végrehajtást szenvedett ellen végrehajtási ügyében a kérelem következtében s a végrehajtási árverés 200 kor. lőkekövetelés és járulékoknak kielégítése végett az 1881. LX. 1-c. 144. §. alapján s a 146. §. értelmében nevezett végrehajtást szenvedettnek az alsólendvai kir. bírótság területén levő Belatin község határában fekvő, a

1. belatinai 64. sz. tjközből A + 4. sor 500. hrsz. alatt felvett (teglai pánksíni dűfőben) egész ingatlanra adóalapon 765 kor. kiküldött árban; 2. a belatinai 310. sz. tjkövből A + 1. l. sor 81. hrsz. a. felvett (ház 120. sz. a. udvar és kert) egész ingatlanra adóalapon 934 kor.-ban ezennel megállapított kiküldött árban elrendeltetett.
Az árverés megtartására határoddal:

1910. évi április hó 25-én d. e. 10 órakor

Belatiné községbe a községzházhoz tízre ki. Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becslésárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. 1-c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. nov. 1-én 3333 sz. a. keit ig. miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt vádódek-képes értékpapírral a kiküldött kezéhez letenni, meg az 1881. LX. 1-c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervény átsegülgetatni.

A kir. bírótság tkvi hatóságá. Alsólendván, 1910. jan. hó 28-án.

Vida, kir. bírói.

GÁL JÓZSEF molnár Pethosaha.

GONZ GÁBOR pékmester (Tusko utóda) apanja saját felügyelet alatt készült házi rozsenyereit és süteményeit.

GAÁL SÁNDOR, a redicsi hengergőzmozgató új ber- lője ajánlja újoman alatakkot malmat minden- nemű gabonák őrlésére.

HEGEDIGS ISTVAN csizmadia.

HORVÁTH ISTVAN vendéglője Turnischan.

HORVÁTH LAJOS horbely. Illatszerek raktára.

HAAS MIKSA vegyésztitűző és műfestő Zalaezerszeg. Gyűjtőtelep. Alsólendván Blau és Bartos üzletben.

IVANICS FERENC ácsmester Alsólendva — Hosszafalu. Elvállal minden és szakmába vago munkát.

KARDOS TESTVÉREK vendéglője Hosszafalu.

KRALI MÁTYÁS mechanikus kerékpár- és varró gép javító műhelye Csáktornávn.

KÁNTOR SÁNDOR cukrasz. Alsólendván.

KEPE MIHALY Hosszafalu. Elvállal mindennemű betonmunkát. Kész csövek és hidak kaphatók.

LEVASIGS FERENC építőiparos.

LOVENVAY VINCE horbely és fodrász Dobronak.

LEBOVITS KÁROLY vendéglős Domasine.

MAYER ÖDÖN óras és ékszerész. Nagy raktár china-ezist árúban.

MAYER JÓZSEF vas- és fűszerkereskedő Lenti. Nagy választék vasutakos és lakareküzletheleken. Gazdasági gép-, cement- s meszraktár, palinokafőle.

MANDELBAUM MOR rőfös és divatárú kereskedő.

MAURER FERENC szőbafő-tő és mazo. Elfogad minden e szakmába vago munkát egy helyben, mint a vidéken.

MARTON KÁLMÁN vaskereskedő. Legnagyobb választék vas- és vasalásokban. Varrógép-, gaz. asági gép-, szep., cement- és malomkő-raktár.

MÜRSIGS LAJOS építőiparos. Elvállalja minden e szakmába vago munka kikésmérését készítését.

NEUBAUER ANDRAS „Korona” nygvendéglője. NEMETH PÁL gép- és épületlakatos.

POLLAK LAZAR nagykereskedő. Dohány és zivar nagy-árúda.

POLLAK SAMU vendéglős Murahely (Dokiezsin).

RAPOSA FERENC építőiparos (lakik Alsólendván, a hegyen.) Elvállal minden e szakba vago munkát.

REICHENFELD SÁNDOR meszáros.

ROSENBERGER DAVID kereskedő Zalabaksán. REICH H. vegyeskereskedése Nagypalina.

SCHWARCKAROLY bórkereskedő és székvizgyáros. SIPOS DANIEL uriszabó. Nagy angol szövetraktár SCHWARCK LIPOT butókereskedő Varasd.

SALAMON JÁNOS molnár Lovászi.

SZABÓ BELA kávéháza Sarvár.

STERMANN JÓZSEF ácsmester Hosszafalu — Alsólendva. Minden e szakmába vago dolgozt elvállal- ja egy helyben, mint vidéken.

SIMONKA ISTVAN kőműves (lakik a hegyen.) SIMONKA JÁNOS szűgyártó.

SIMONKA JÓZSEF ácsmester, Alsólendva.

SEBŐK FERENC háza a Malom utcában eladó.

TIVANAR FERENC vas- és fűszerkereskedése.

TÖRÖK SÁNDOR cipész és bórkereskedő.

TANTALUS JÓZSEF vendéglője Zalabaksán.

Özv. TUSKE FERENCNE vendéglős.

TAKÁTS FERENCZ asztalos.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz- és cement-raktára és cement-árú készítése.

TURNAUER BLÁK kereskedő és vendéglős Murarév VARGA MÁTYÁS a szőlőhegyen olesón elad fas és zöld szőlőolványokat a legjobb bor- és esemeség-fajokban. Különösen ajánlja a kréta-az-olványokat Szőlőtelepészt helyben e vidéken olesón elvállal

WORTMAN BÉNO rőfös- és divatárú-kereskedése. WALTERSDOLFER ADOLF meszáros.

WOLFSOHN HENRIK központú kávé. WEISZ ZSIGMOND elsőrendű ferfi-szabó. — Kész ferfi- és gyermekruhák gyári raktára.

WEISZ LIPOT ferfi- és női-divatárú üzlete. A világhírű vaci Kobrak-cipő egyedüli raktára. WEINBERGER ÖDÖN mesz- és vegyeskereskedése WEINSTINGL JAKAB gőzmalma Gönterhasa. ZOMBORI MIHALY higiénikus fodrász terme.

Vasúti menetrend.

	Érkezés.
Zalaezerszeg felől:	Reggel 7 óra 45 perckor
	Délután 2 „ 17 „
	Este 8 „ 27 „
Csáktornya felől:	Reggel 6 „ 55 „
	Délután 2 „ 03 „
	Délután 5 „ 21 „
	Indulás.
Csáktornya felől:	Reggel 7 óra 56 perckor
	Délután 2 „ 27 „
	Este 8 „ 42 „
Zalaezerszeg felől:	Reggel 7 „ 10 „
	Délután 2 „ 18 „
	Délután 5 „ 36 „

1910-es modellünk

ujjításai:

Intenzív lángzó, mely gyorsan forral és kevés szeszt fogyaszt.

Eros alkalatrészek, melyek kicsérlehetők és tisztíthatók.

Művészi kivitel (modern stílus), Gáztakaró-üzlet bronz színezés. — Hozzáadva a „Rops” biztonságos gyvszfűző eddigi „ejeimét, az új „Rops” 1910 a legkisebb legszabó, a jelentősebb, legbiztosabb és legtakarékosabb asztali tűzhelye. Ha felold, elszik. A szeszt ki nem folyhat!

Ára Budapestén 4 korona.

Regg használni peilykötőnk a gyár 2 kor. 30 fillér ráfűrésztelt tüvös modellre cserél át.

Kapható minden e szakmába vago üzletben.

„ROPS” Fémárnyag Részv.-Társ. Budapest, V., Váci-ut 74. 69.

Helyi elárúsítók: **FREYER LIPÓT és TOMKA GYÖRGY.**

Képviseletk vidéken kerestetnek.

5500

közj. hit. bizonyítvány orvosoktól és magánosoktól igazolja, hogy a

KAISER-féle Mell-Karamellák három fenvével

Köhöges

rekedtség, hurut, enyálkásodás és gőrcs köhögés

ellen legbiztosabban használhatók.

Csmagoneknt 20 és 40 fillér, dobozban 60 fillérrt

kapható Alsólendván Fuss F. Nándor gyógyszertárban.

Hirdetések felvételnek e lap kiadó-hivatalában.